

Sygn. akt II CSK 272/17

POSTANOWIENIE

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa K.G. i M.K.
przeciwko Miastu i Gminie K. (uprzednio Gmina K.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódek na rzecz strony pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. R.J. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powódkom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości

orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódek K.G. i M.K. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 czerwca 2016 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik powodów wskazał, że Sąd drugiej instancji zaaprobował opinię biegłego - przyjętą bez sporządzenia operatu szacunkowego - o braku spadku wartości nieruchomości powódek.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza sprawy oraz skargi kasacyjnej doprowadziła Sąd Najwyższy do wniosku, że powołana przesłanka nie została wykazana. Nie budzi wątpliwości, że w postępowaniu sądowym, którego przedmiotem jest roszczenie zgłoszone przez powódki, szacowania wartości nieruchomości może dokonywać rzeczoznawca majątkowy, przestrzegając przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Należało jednak zauważyć, że w przedmiotowej

sprawie nie było potrzeby sporządzenia operatu szacunkowego w celu ustalenia spadku wartości nieruchomości, skoro z materiału sprawy, stanowiącego podstawę ustaleń dokonanych przez Sąd Apelacyjny wynika, że nie wystąpiły przyczyny prowadzące do spadku wartości nieruchomości. Takiego ustalenia Sąd ten dokonał na podstawie dowodu z opinii biegłego. Kontrola Sądu Najwyższego w zakresie zasadności oceny dowodów, podjętej przez sąd *meriti* jest wyłączona (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Należało więc przyjąć, że przedstawione w skardze zarzuty w istocie zmierzały do zakwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów, nie zaś wykazania, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.)

Odnosnie do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podnieść należy, że przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z twierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do pytania, „czy roszczenie odszkodowawcze właściciela nieruchomości z tytułu bezprawnego oddziaływania na jego nieruchomość wywołanego złym stanem technicznym obiektu budowlanego jest wyłączone wobec przysługującego mu roszczenia negatoryjnego, a w razie odpowiedzi twierdzącej, czy roszczenie takie może być realizowane na drodze administracyjnej o wydanie decyzji art. 66 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego”.

Pytanie sformułowane w skardze kasacyjnej tych wymagań nie spełnia, ponieważ abstrahuje od ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz adekwatnej do tego stanu faktycznego argumentacji powołanej przez oba orzekające Sądy. Przedstawione w skardze kasacyjnej pytanie opiera się na założeniu, że na

skutek „niezgodnego z przepisami i projektem ukształtowania drogi publicznej” miał miejsce spadek wartości nieruchomości. Ta okoliczności - jak już podkreślono - nie została jednak w sprawie wykazana. Z tego względu kwestia wskazana w sformułowanym pytaniu nie mogłaby być rozstrzygana na etapie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pełnomocnika pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódkom z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 2 i 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016, poz. 1714).